

SKANDINAVIJA 2015

(Avstrija, Nemčija, Danska, Norveška, Finska, Estonija, Latvija, Litva, Poljska, Slovaška)

Po lanskem dopustu v Turčiji (tja bi se takoj vrnila), sva se za letošnjo leto odločila, da bova šla z najinim avtodomom na potepanje po skandinavskih državah. Kljub temu, da sva imela skoraj leto dni časa sva vso načrtovanje opravljala zadnja dva tedna (krivec? – jaz seveda). Imava namen prevoziti okoli 9000 km in ob poti obiskati nekatera mesta (Berlin, Hamburg, Köbenhavn, Stockholm, Oslo, Helsinke, Tallin, Rigo, Vilno in Varšavo) in čudovito pokrajino in znane točke ob najini poti (čudovite norveške fjorde, znamenita finska jezera in seveda tudi Božička, katerega bova prosila, da izpolni najine želje in seveda tudi želje najinih prijateljev – imam cel spisek). Pred začetkom najine poti obiščeva še naše največje trgovine (Spar, Hofer, Leclerc), da si nabaviva konzervirano hrano, saj bi sicer (po prebiranju potopisov) lahko še bankrotirala ☹.

Ker sem bila lani malo lena za pisanje ☺ in je na koncu potopis napisal Ivek, sem si za letos obljubila, da bom sproti zapisovala vtise z najinega potovanja. (Živi bili, pa vidjeli - bi lahko rekli ☺ ☹),

Ko je bila pot načrtovana, in sva končno dočkala prvi dan dopusta, štartava namesto okrog 12. ure šele od 17.30.

17.6.2015

Po poznem štartu in po dveh urah in pol vožnje prevoziva 206 km brez ustavljanja in se ustaviva na parkirišču St. Pankratz, kjer naju takoj pozdravijo miške. Zemlja na tistem delu parkirišča, ki je sicer zelo urejeno, je bila preluknjana kot švicarski sir, iz luknjic pa so radovedno begale miške.

Pred vhodom v restavracijo naenkrat zaslišiva: »Oh, kako je pa to lepo čut«. Srečala sva mladeniča, ki je na delu v Avstriji in ga seveda obkrožajo sami avstrijski delavci. Po kratkem pomenku nadaljujeva vožnjo po načrtani poti. Tokrat vozim jaz, vendar pa zaradi bolečin v nogi ustavim na parkirišču (skupaj prevoženih 347 km), kjer si kljub pozni uri (22.00)

skuhava kavico. Ker sva imela prvi dan namen priti do Berlina, (sedaj sva že vedela, da to ne bo mogoče) sva se mu kljub pozni uri želela vsaj čim bolj približati, zato sva z vožnjo nadaljevala in ustavila šele ob 2. uri zjutraj na parkirišču Frankenwald ob avtocesti (N50°24'315'', E011°46'466'').

Na WC-ju prvič vidiva avtomatsko dezinfekcijo WC sedala.

Ob 3h se odpraviva spat. Zunaj je prijetno deževalo in zato sva mirno zaspala. Pot nameravava nadaljevati okrog osme ali devete ure. Ta dan sva prevozila skupno 648 km.

18.6.2015

O, groza! Že drugi dan najinega potovanja, midva pa se nikakor ne drživa načrta! Zaspala! Zbudiva se šele ob 10.45. Po zajtrku in obvezni kavici nadaljujeva pot proti Berlinu. Jaz zadaj pišem tale potopis in zraven preklinjam, ker me premetava (tako moram nonstop nekaj popravljat). Okrog 18. ure, po krajših odmorih za obvezno kajenje in kavico, parkirava blizu olimpijskega stadiona v Berlinu (N52°30'952'', E013°15'148''), saj najin avtodom nima zelene nalepke, tako da v središče Berlina z njim ne moreva. Od Brandenburških vrat sva oddaljena 9 km. Skupaj prevoženih 928 km.

Po dvournem počitku se odpraviva na večerni potep s kolesi po Berlinu.

Brandenburška vrata, ki so najznamenitejši mestni simbol so nekoč bila del mestnega obzidja in ena izmed 18 vrat skozi katera se je vstopalo v Berlin. Mogočna konstrukcija na Pariškem trgu je sestavljena iz dvanajstih stebrov, nad vrati pa je kvadriga z boginjo miru v kočiji. Vrata so bila zasnovana kot slavolok miru, vendar so jih pogosteje uporabljali za povzdigovanje vojaških dosežkov.

Obiščeva nekatere znamenitosti in se ob 22.15 vrneva v najin »domek«. Povečerjava, spijeva kavico, umivanje in končno se ob enih zjutraj odpraviva spat.

Znameniti televizijski razgledni stolp (Fernsehturm), ki sega kar 368 metrov v nebo. Torej višje od znamenitega Eifflovega stolpa v Parizu.

19.6.2015

Po zajtrku se s kolesi, tokrat podnevi, odpraviva na lov za berlinskimi znamenitostmi.

Steber zmage (Siegessäule)

67 metrov visok steber, ko si ga postavili leta 1873 v spomin pruske zmage nad Dansko, Avstrijo in Francijo, je okrašen z zajetim topom. Pri Berlinčanih priljubljena boginja zmage Viktorija, ki ji ljudje pravijo tudi »Zlata Else«, na vrhu stebra izzivalno maha z zlatim lovorjevim vencem proti Parizu.

Večkrat naju vmes ujame naliy, ampak midva se ne dava in si ogledava vse kar sva načrtovala. Pa seveda sva bila primerno zaščiten. Pa ne samo midva!

Ogledava si tudi znamenito katedralo Berliner dom, ki je največja in najpomembnejša protestantska cerkev v Berlinu, v njej pa so tudi grobnice pruske dinastije Hohenzollern. Vstopnina 7€ po osebi, vendar priporočam ogled. Iz razgledne ploščadi imaš prelep pogled na Berlin, sama notranjost pa je zelo lepa.

Na zgornji sliki razgled iz ploščadi cerkve, na spodnji puščica kaže na razgledno ploščad.

Ena najpogostejših asociacij z nemško prestolnico je seveda Berlinski zid, več kot 150 kilometrov dolga betonska prepreka, ki je mesto več kot 28 let delila na vzhodni in zahodni del. Zid ostaja eden od glavnih spomenikov in turističnih atrakcij, čeprav je od njega ostalo bolj malo. Najbolj znan ostanek v Berlinu, znan kot East Side Gallery, je dolg 1,3 kilometra in so ga imenovali za državni spomenik.

Ko se že misliva počasi vračat k avtodomu, se mi je ponovno zgodila nesreča. Tako kot lani sem že spet imela prazno gumo (pozabila foto dokumentirat). Po zamenjavi zračnice jo hočeva napolnit z zrakom, vendar na bencinski črpalki zahtevajo za zrak 1€, tako da sva jo napolnila kar na servisu koles, ki je bil na srečo čez cesto bencinske črpalke. S kolesi sva prevozila cca 50 km, tako da me je bolela – saj veste kaj (auuuva, auvva ☹)

Okrog 19. ure se odpraviva na pot proti Hamburgu. Cesta in pokrajina spominjata na lansko Turčijo – neskončna polja in še kar prazna cesta, samo vreme je drugačno.

Med menjavanjem sonca in dežja ob 23.00 prispeva na postajališče, ki je kilometer oddaljen od izvoza, na katerem naj bi zapustila avtocesto, da bi prišla do PZA-ja v centru mesta. Bomo videli kaj bo prinesel nov dan! Ura je ena zjutraj in meni oči že lezejo skupaj, tako da: Lahko noč!

Skupno prevoženih 1256 km.

20.6.2015

Zbudiwa se ob 9.00 (po izkušnji prvega dneva sedaj nastavim budilko na mobilcu ☐), po zajtrku se odpeljeva do PZA – ja Wohnmobilhafen Hamburg Süd (N53°28'30'', E10°00'02''), ki naj bi po podatkih Kamping karavaning vodnika bil v centru mesta, vendar je od centra Hamburga oddaljen 12 km (s kolesi). Za celodnevno parkiranje odštejeva 12€, dodatno še 1€ za pet minut za splahnjevanje izpusta WC-ja, 1€ če si hočeš natočit čisto vodo...

S kolesi se odpraviva v mesto. Kolesarska pot skozi hamburški predel Wilhelmsburg pelje mimo lično urejenih mini vrtov, zanimive tržnice (spominja na nekdanjo Arizono v Bosni – kdo je ne bi poznal!)

Zapeljeva se tudi skozi Alter Elbtunnel ("St. Pauli Elbe Tunnel"), ki je speljan 12 m pod gladino reke Elbe.

Ogledava si še glavno železniško postajo, na kateri je skoraj tak vrvež kot na mariborski 😊;

znamenite kanale (Hamburg velja za druge Benetke), nekatere mostove. Hamburg je mesto mostov. Ko Elba poplavi, pridejo ljudje do službe prek mostov, ki povezujejo hiše. Stare hiše ob vodi imajo burno zgodovino (požari, poplave ...). Prej so bila to skladišča, zdaj so v mnogih muzeji.

Res je sobota, vendar pa je na ulici od glavne železniške postaje do mestne hiše zelo živahno, na vsakem koraku se nekaj dogaja...

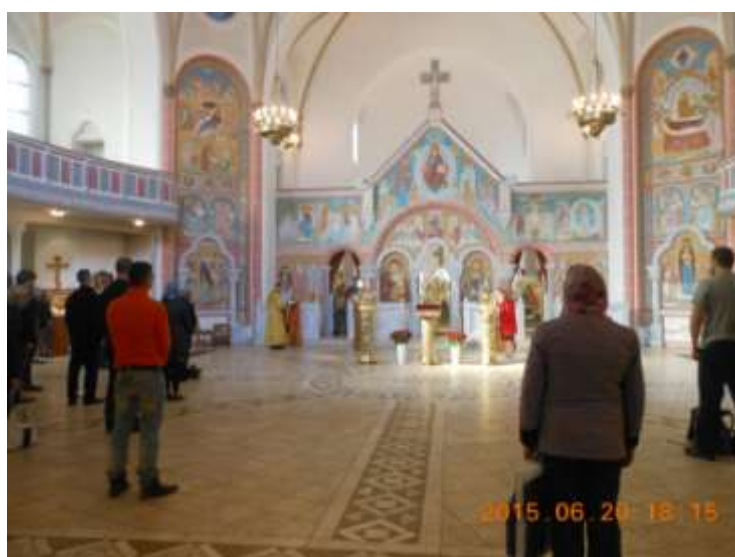

Mestna hiša (Rathaus) je zelo lepa, v notranjosti ima dvorišče z čudovitim vodnjakom.

Čeprav nisva verska fanatika, pa na potovanjih ne moreva brez obiskov cerkev.

Novejši del mesta:

Še nekaj za dušo:

Brez hrane seveda ne gre:

Restavracije z vso mogočo hrano na glavni železniški postaji.

Seveda pa vse ni samo rožnato, ampak se dogajajo tudi neprijetne stvari. Ena od takih je že znana zgodba z mojim kolesom. Včeraj, ko sem imela predrto kolo, mi ga je delavec na servisu koles malo premalo »napumpal«, zato sem bila vesela, ko sem v središču mesta zagledala »pumpo - avtomat« na nožni pogon in nanjo opozorila Iveka. Cel dan sva že namreč oprezala tudi za trgovinami, da bi lahko eno kupila. Ivek kot kavalir mi je seveda nameraval kolo napolnit, vendar pa je pred tem izpustil še preostali zrak iz zračnice. Šele kasneje svaugotovila, da avtomat nima gumic in je zrak uhajal. Kolo je bilo sedaj popolnoma prazno, in tako sva bila, do najbližje črpalke, ponovno kakšne 3 km prisilna pešca. Ponovno nisem fotografirala (meni je bilo smešno, Iveku pa ne ☺☹).

Sicer pa v Hamburgu tudi na veliko prosjačijo, ogromno pa je tudi brezdomcev, pa verjetno tudi mladine, ki potuje po svetu (da jih ne bom po krivem označila za brezdomce), ki si poiščejo prostor za spanje kjer ga pač dobijo.

Med mladino na spodnji sliki je bila tudi punčka stara kakšnih 10 let!

Pa tudi male morske deklice nisva našla! Me je na info točki ob Elb tunelu gospodična, ki sem jo vprašala kje se nahaja, malo čudno gledala. Šele kasneje mi je kapnilo, da mala morska deklica ni v Hamburgu ampak v Københavnu!

21.6.2015

Ponovno je že ura skoraj polnoč (manjka še 5 minut), jaz pa za računalnikom! Vendar pa, obljuba dela dolg! Na srečo o današnjem dnevu ne bom rabila kaj dosti pisat. Zjutraj sva vstala že ob sedmih (to pa je napredek, kajne?). Tako zgodnje vstajanje pa zato, ker je danes nedelja in v Hamburgu je to najugodnejši čas za obisk ribje tržnice.

Torej? Gremo!

Parkirava cca 2,5 km od ribje tržnice in zajahava najini kolesi. Ob vhodu v tržnico (pravzaprav ni pravi vhod, ampak je za tržnico rezervirana in za promet zaprta skoraj cela ulica) ugotoviva, da imajo tukaj prodajajo vse mogoče. Veliko je stojnic z rožami, bižuterijo, sadjem, ribami, oblačili, prehrano,...

Ponovno je tukaj veliko glasbe in zelo veliko obiskovalcev.

V bližini tržnice in nekaterih sosednjih ulicah se odvija tudi maraton rolarjev in zato je v bližini tudi ogromno policije in redarjev. Rolarje je spremljala tudi skupina bobnarjev, ki je uprizorila pravi nastop.

Ob 10.30 se nadaljujeva najino potovanje proti danski meji. Na poti nekajkrat prideva v različne zastoje, vendar nama to ne pokvari razpoloženja. Ko ugotoviva, da sva zamudila zadnji izvoz, ki je hkrati tudi zadnje počivališče v Nemčiji se na prvem danskem izvozu obrneva in zapeljeva nazaj, da napolniva rezervoar (na danskem je gorivo precej dražje □).

Urejeno počivališče ob vstopu na dansko ozemlje.

Prečkanje mostu

Okrog 19. Ure prispeva v København, kjer najprej poiščeva kamp (N55°44'677'', E12°35'109''), vendar pa je le ta prazen, pa tudi nikogar od zaposlenih ni tam, zato se odpeljeva v bližino centra mesta in tam parkirava (cca 2,5 km iz centra; N55°41'430'', E12°35'226''). Sedaj imava na števcu prevoženih 1808 km.

Slika za ljubitelje piva!

Ponovno se s kolesi odpraviva v mesto in kot dva majhna otroka obiščeva znameniti zabaviščni park Tivoli (vstopnina za oba 198DKK).

Kljub pozni uri (od 21.00 - 22.30) se pozna, da sva veliko severneje in se tukaj stemni dosti bolj pozno. Ker je bilo že pozno sva se vrnila v avtodom in ob 23.30 pojedla kosilo. Mislim, da bom na tem potovanju kar shujšala, saj nimava časa niti za poštene obroke ☐.

V bližini sva parkirala!

Zjutraj se zaradi dežja odločiva, da bova danes uporabila dobro staro prevozno sredstvo – svoje noge! Dežuje že od večera in kar ne poneha. Oborožena z dežniki začneva z ogledom marmorne cerkve, ki je v bližini.

Zanimiva je predvsem zato, ker se lahko za vstopnino 35 DKK (5€) povzpneš po stopnicah v turn od koder je razgledna ploščad. Razgled je vsak dan ob 13.00 uri. S ploščadi lahko vidiš celoten København, pa tudi most in del Švedske.

Kraljeva rezidenca

Župnik, ki vodi ogled na zanimiv in smešen način razlaga o sami cerkvi, pa tudi o zanimivostih Københavna.

Tako npr. izvemo, koliko plačaš za najemnino stanovanja v enem od predelov mesta (48.000 DKK na mesec); kdo od kraljeve družine se trenutno nahaja v mestu in v katerem delu palače se nahaja (iz cerkve je na palačo lep razgled, saj je v neposredni bližini); kip na trgu pred kraljevo rezidenco naj bi bil po pripovedi župnika eden najdražjih na svetu (cca 1 bilijon DKK);...

To pa je ta dragoceni kip

Razgled iz marmorne cerkve. V ozadju danski parlament.

Stopnice, ki vodijo na razgledno ploščad marmorne cerkve.

Vendar pa marmorna cerkev, ki je največja in po moje tudi najlepša v Københavnu ni uradna cerkev kraljeve družine, ko se le ta nahaja v mestu (uradna cerkev je Garnisonskirke).

V nadaljevanju predstavljam nekaj zanimivosti brez razlage.

In končno:

Po dobrih šestih urah pešačenja po mestu med menjavanjem sonca in dežja, se utrujena, vendar vesela, da nama je končno uspelo najti malo morsko deklico, vračava proti avtodomu. V njegovi bližini ugotoviva, da je prostor, kamor sva, po večerni veliki sreči parkirala, prav tako opremljen s parkirno uro. Hitro sva pospravila, srečna, da na avtu nisva imela nobenega obvestila redarstva in ob 19.00 zapustiva mesto. Čakalo naju je okrog 700 km vožnje. Ob 19.30 prečkava most Øresund (375DKK), ki na polovici deli Dansko od Švedske.

Ker se do 23.00 ure še kar ni stemnilo sva s potjo nadaljevala (meni ni bilo hudo, saj je vozil Ivek). Stemnilo se je šele okrog 23.30, vendar pa sva ob 2.00 že ugotovila, da se ponovno svetlika.

Med potjo ponovno nekajkrat prične deževati. Cesta ni zelo prometna, se pa po njej vozi veliko tovornjakov in midva sva na »špar« program, saj voziva takoj za njimi. Po nekaj krajših postankih sva pot nadaljevala do postajališča 75 km oddaljenega od Stockholma, kamor sva prispela ob pol petih zjutraj. Povečerjava – saj pravim, da sva čisto zgubila bioritem, in se odpraviva spat.

23.6. 2015

Malo po enajsti uri, po pet urnem počitku, nadaljujeva vožnjo proti Stockholmu. Kljub kar nekaj prebranim potopisom in knjigi kampov po Evropi nikakor nisva našla primernega mesta za parkiranje. Našla sva sicer PZA pod mostom v središču mesta, vendar pa mi je gospodična na recepciji (ko sem ji povedala, da nameravava ostati samo 1 dan) dejala, da so polni. Žal so vsi rezervirani in naj poskusiva jutri, je bil odgovor, ko sem jo opozorila na vsaj 30 praznih mest, ki sem jih našla ☹.

PZA Långholmsbron pod mostom (za tiste, ki še nameravajo v Stockholm – raje prej pokličite in rezervirajte)

Ponudila nama je spisek kampov v bližini in odpravila sva se do najbližjega, vendar pa je bila cena odločno predraga (250SEK), saj bi kamp morala zapustiti do opoldneva naslednji dan. Tako sva se ponovno odpravila v središče mesta in že četrtrič prečkala cono vstopa vanj, za vsak vstop plačaš 10SEK – račun dobiš po pošti domov.

Ko sva že skoraj obupala nad Stockholmom, saj sva za iskanje primernega prostora porabila že skoraj tri ure, sva na srečo našla parkirišče cca 3 km iz mesta. Parkirišče se nahaja v predelu imenovanem Södermalm, Vickergatan ulica (N59.30671; E018.05832) in ni plačljivo (kakšno srečo sva imela, kajne?). Na števcu imava sedaj prevoženih 2530 km.

Veselo pojeva zajtrk? – ob 15.00 uri in se odpraviva na pustolovščino v stari del Stockholma.

Zanimivo je, da tukaj zelo veliko ljudi kolesari in da vozijo zelo hitro. A glej ga zlomka! Komaj prikolesariva do tja (15 minut) in se malo razgledava prične deževati. Po nekajminutnem postavanju pod streho v luki se odločiva vrniti do avtodoma. Danes sva imela kosilo in hkrati večerjo že ob sedmih zvečer, saj nameravava zjutraj zgodaj (okrog devete) v mesto.

Ne vem, ali smo mi res takšni mehkušci, ali pa so tile skandinavci že tako navajeni na tale dež in hladno vreme, saj ko tole pišem zunaj še kar dežuje, Ivek je že v postelji, ljudje zunaj pa še kar tečejo!!!

24.6.2015

Celo noč je kar močno deževalo. Nekaj po osmi zjutraj vstaneva, vesela, da sedaj ne dežuje več, čeprav so na nebu sivi oblaki. Zajtrkujeva in se misliva odpraviti na potem, ko naenkrat začne – deževati. Kljub temu se odločiva, da greva s kolesi, zato se opremiva s pelerinama, ki jih do mesta parkrat oblečema in slečema.

Stockholm je “mesto ,ki lebdi na vodi”(Selma Lagerlof), saj ždi na 14 otokih, od katerih Gamla stan, največji, ločuje slano od sladke vode. Mesto se deli na vsaj šest delov. Zaradi svoje lokacije na 14. otokih na južno-osrednji vzhodni obali Švedske in na ustju jezera Malaren, Stockholmu včasih rečejo tudi 'Severne Benetke'. .

Staro mestno jedro Stockholma - umirjen in romantičen Gamla stan sega nazaj v 13 stoletje. Ulice so tu ozke, hiše visoke na katerih je ogromno pouličnih umetnikov, trgovin s spominki...Marten Troztigis Grand je s svojimi 90 cm najožja ulica v mestu.

Najožja ulica v mestu (90 cm)

Kungliga Slottet - Kraljeva palača sodi s svojimi več kot 600 sobami med največje naseljene zgradbe na svetu. Zgrajena je bila v 18. stoletju v baročnem stilu na področju gradu "treh kron", ki je zgorel leta 1697.

Za vstopnino v kraljevsko palačo po osebi plačava 150 SEK, vendar ogled palače priporočam, saj je zelo lepa.

Nekaj detajlov iz kraljeve palače

Na mrazu in izpostavljeni zoprnem severnem vetru čakamo na menjavo straže (še sreča, da ta čas ni začelo deževati):

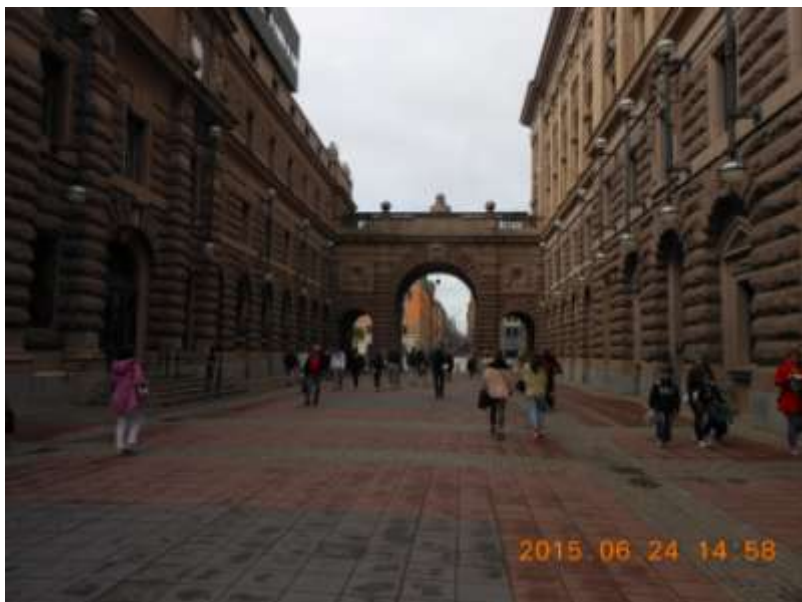
Gledališče Kungliga

Detajl iz ladje VASA, ki se mogočno šopiri v muzeju VASA, po tem, ko so jo po 333 letih rešili z morskega dna, kjer je počivala od potopa na krstni vožnji leta 1628. (vstopnina 130 SEK)

Še nekaj zanimivih stavb:

Pa fontane, spomeniki, vikingi (?):

Po celodnevem potepu po mestu, kjer naju je kar nekajkrat stuširalo se končno v sončnem vremenu vrneva v avtodom, kjer se najeva (vmes se zopet vlije), pospraviva in se okrog 21.45 odpraviva proti naslednji točki najinega potovanja – proti Oslu. Cesta je zelo prazna, menjujejo se štiri in dvopasovnice, spet na trenutke dežuje. Ker sva že utrujena se po polovici prevožene poti do naslednjega cilja odločiva, da se takoj za Karlstadam ustaviva na bencinski črpalki in zaspiva. Ura je že pol tri zjutraj, zunaj pa se že dani.

25.6.2015

Po šest urnem počitku se odpraviva proti Oslu - najstarejšem glavnemu mestu skandinavskega polotoka. Promet na cesti je tekoč, ni prevelike gneče. Švedsko – norveško mejo prevoživa skoraj ne da bi opazila. Promet se zgosti nekaj pred Oslom, zato imam malo težav pri iskanju PZA-ja v marini, saj prevozim izvoz do tja. Na srečo PZA dokaj hitro najdeva in sva prijetno presenečena, saj lahko za ceno 200 NOK 24 ur parkiraš, v ceno parkiranja pa je vključena tudi elektrika, imajo urejen izpust za odpadno vodo, pa tudi svežo vodo, da lahko napolniš rezervoar. Dostop do interneta sicer je, vendar sem povezavo uspela vzpostaviti šele pozno zvečer, kljub odličnemu signalu ☹. Prostora je ogromno, čeprav je na njem postavljenih veliko avtodomov. Danes sva prevozila 522 km, tako da imava sedaj na števcu 3052 km.

Glavno mesto Norveške – mesto vikingov - Oslo je prepoln barv. Oslo velja za eno najvarnejših, obenem pa tudi najdražjih svetovnih mest. Bogata zgodovina je vidna v vseh delih mesta.

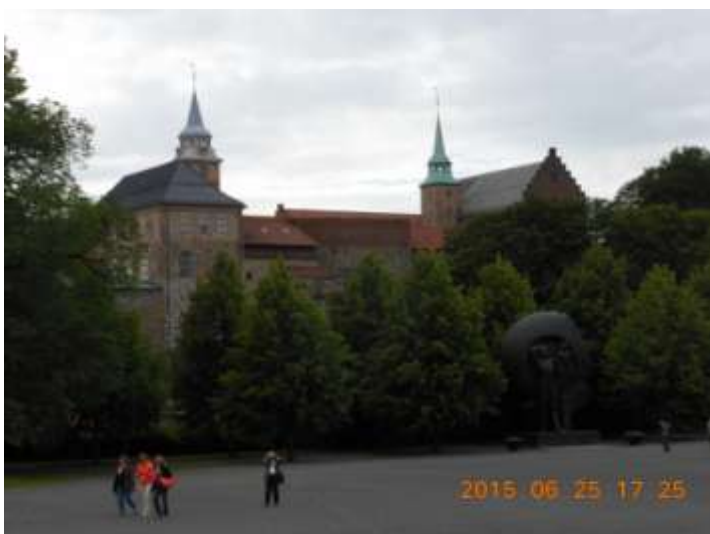
Oslo leži na vrhu velikega fjorda in je obkroženo s planinami in gozdovi. Širši okolici mesta pripada okoli 40 otokov. Oslu pripada tudi 343 jezer, od katerih je največje Maridalsvannet.

Na srečo že nekaj časa ne dežuje, zato se lahko s kolesi odpraviva v mesto in si ga ogledava.

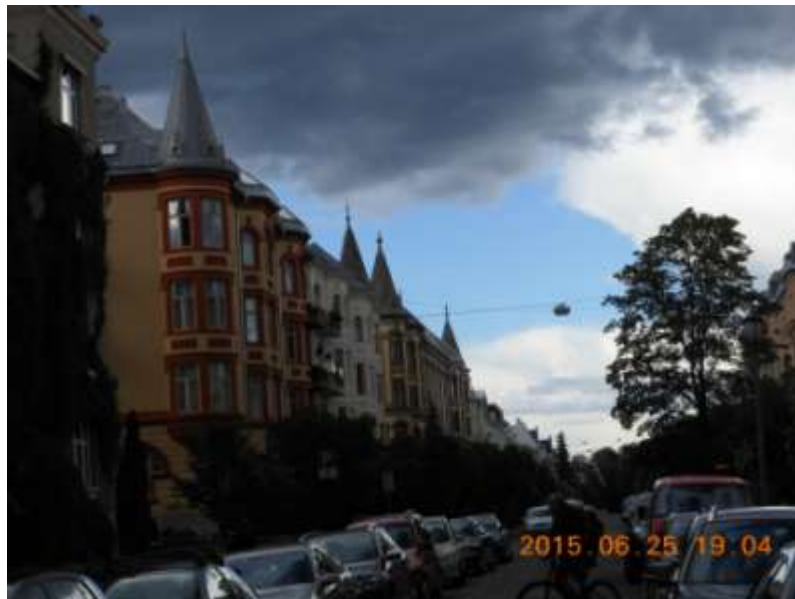
Ena izmed najvažnejših zgradb na norveškem je srednjeveška trdnjava Akershus v kateri lahko spremljate norveško zgodovino od 12. stoletja do danes. Kompleks dvorca je v obrambne namene pričel graditi kralj Haakon V. Nekaj časa je trdnjava služila tudi kot zapor.

Najnovejši simbol Norveške je zgradba opere - Den Norske Opera & Ballett, ki zaradi edinstvene arhitekture izgleda, kakor da raste iz fjorda.

Na mestu stare ladjedelnice v bližini trdnjave in dvorca Akershus je zrastel moderni komercialni center Aker Wharf. Stare ladje so zamenjali s postmoderno arhitekturo z neverjetnimi kovinskimi in steklenimi strukturami, ki se dvigajo proti nebu.

Gostilne so kljub visokim cenam polne!

Povsod je polno rož in spomenikov oz. kipcev!

Ob 21.00 se vrneva do avtodoma, povečerjava in se odločiva, da si bova šla zjutraj pred nadaljevanjem poti ogledat še skakalnico Holmenkollen, ki se vidi tudi iz najinega parkirišča.

No, ja! Kljub temu, da sem si obljubila, da bom pisala dnevnik vsak dan sproti se mi to ni izšlo, zato sedaj pišem kar za cel teden, vendar bom kljub temu pisala po posameznih dnevih.

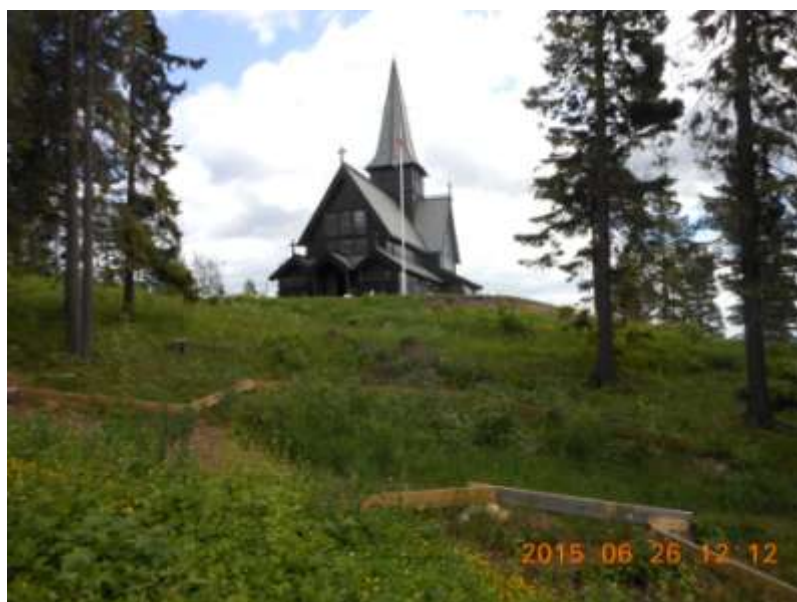
26.6.2015

Zjutraj se, tako kot sva načrtovala najprej odpraviva do Holmenkollma, od koder je tudi krasen pogled na Oslo. Okolica skakalnic in biatlonskega centra je zelo lepa. Na hribčku stoji tudi lesena cerkvica, pa tudi veliki trol s svojim otrokom. V bližini je tudi sošeska z hiškami pokritimi s travo.

Tako kot ponavadi sva se tudi tukaj zadržala predolgo in sva pot proti zahodu Norveške nadaljevala šele ob 13.00.

Pot naju vodi mimo številnih jezer, rečic, slapov, po širni zeleni pokrajini, promet na cesti ni pretiran. Opažava, da so tukaj tako domačini kot tudi turisti zelo kultivirani, saj ob cestah ni opaziti kakšnih smeti. Postajališča so vsa zelo čista, lepo opremljena z WC-ji, mizami. Nekatera sicer nimajo tekoče vode, imajo pa avtomate z dezinfekcijskim sredstvom.

Med potjo ugotavljam, da morava drugič prej nakupiti prehrano za tako dolgo pot in ne zadnji večer tik pred zaprtjem trgovine, saj nakupljena pripravljena (francoska) hrana sploh ni užitna, vsaj za naju, in jo jeva na silo. Cene hrane, goriva in sploh vsega na norveškem so zelo visoke, zato vam prehranjevanja v tukajšnjih gostilnah in nakupov v trgovinah ne priporočam (npr. 750g kruh okrog 35NOK – cca 4,5€, hamburger od 85 do 145NOK, ...).

Nekje na pol poti, a vendar še pravočasno ugotovim, da naju navigacija ne misli peljati po poti, ki sem jo načrtala doma. Pri načrtovanju poti sem želela pot skozi znamenito planoto Hardangervida, ki je ena največjih v Evropi in pogledati tudi slap Vøringfoss, ki ima z 182 m najvišji vertikalni padec izmed neskončnim številom slapov na Norveškem. Ker sem napako odkrila (bravo jaz!) sva si to lahko ogledala.

Na poti proti Geilo opaziva prvi sneg. Napravim desetine slik, ker se mi zdi čudno, da ga lahko na okrog 300 m nadmorske višine konec junija še vidiš.

Pobočja so posejana s številnimi vikendi.

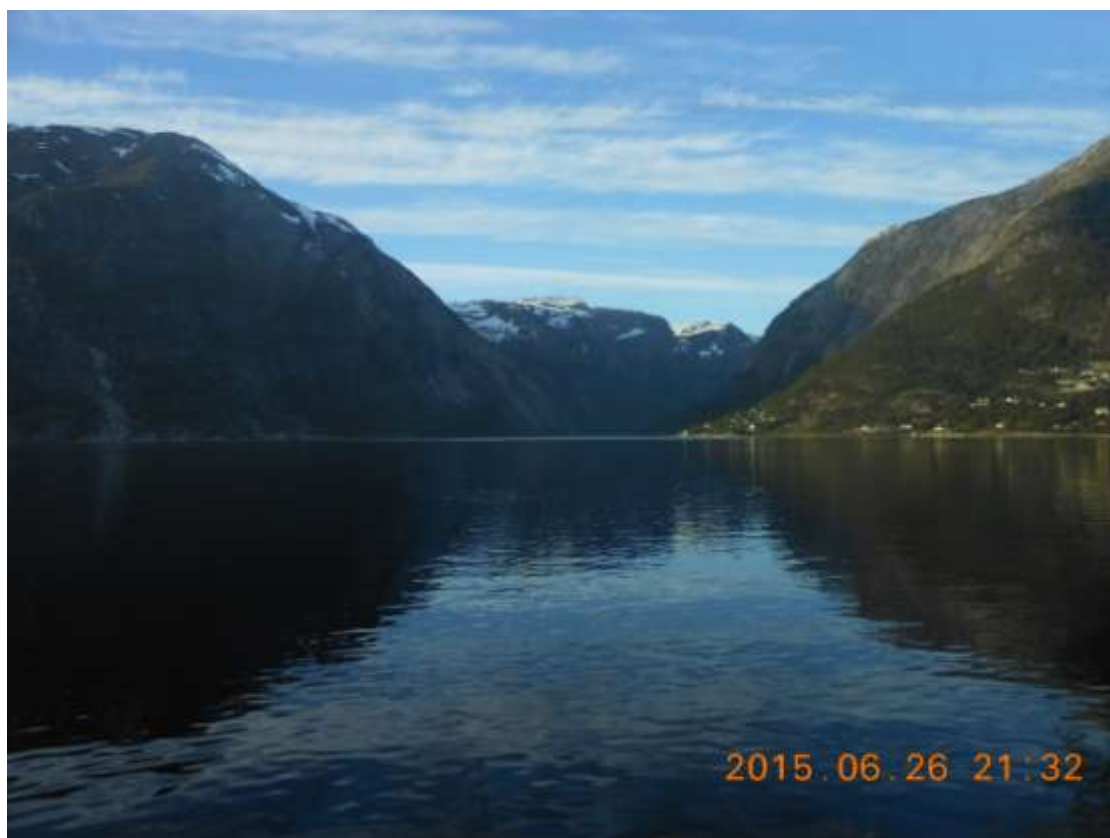
Kmalu se s snegom srečava tudi »v živo«.

Slap Vøringfoss in sosednji slapi:

Hardangerfjord:

Krožišče v predoru:

Hardangerfjord prečkava preko enega izmed najdaljših visečih mostov na svetu:

Ker noči kar ni in ni pot nadaljujeva in voziva kar naprej. Prevoziva Laerdal - najdaljši predor na svetu (25km) in ko naju premaga utrujenost 3.30 zapeljeva na počivališče Sogndalsdalen (N61°19'56.9''; E006°55'29.9''). Zjutraj ugotoviva, da je le to do zdaj najlepše urejeno, malce je umaknjeno iz glavne poti zato se promet ne sliši, okolica je prekrasna. Prevoženih imava 3572km.

27.6.2015

Po prespani noči nadaljujeva pot proti severu države. Zaradi časovne stiske se ne odločiva za postanek v Trondheimu. Spotoma se občasno ustaviva, da na hitro pogledava kakšno zanimivost, da se najeva in seveda za »čik« pavzo. Tukaj je nekaj slikic tega dne:

O losih, za katere sva videla že desetine opozorilnih znakov ni ne duha ne sluha, zato je tukaj nek približek:

Pot proti najbolj obiskanemu in občudovanemu fjordu Geiranger vodi po zares ozki, vijugavi cesti s strmimi vzponi in spusti. Geiranger je drugi največji norveški fjord in sega kar 100 km v notranjost, hkrati je eden najglobljih in najdaljših na svetu.

Vesela, da sva končno srečno spet na planoti med snegom nadaljujeva vožnjo proti severu države. Spotoma se ustaviva, da napraviva nekaj fotografij lepe pokrajine.

Čeprav se nisva imela več namen preveč ustavljati, sva se, ko sva prispela v kraj Lom. Kraj je zaradi večinoma lesene gradnje zares prijeten.

Malo pred poldrugo uro zjutraj prispeva do parkirišča Stjørdal malo izven Trondheima (N63°29'26.7''; E010°52'53.9''), ki je na novo urejeno in zelo prijetno. Sanitarije so čiste, urejene, urejen je izpust za WC in dotok čiste vode. Prevoženih imava 4189 km.

28.6.2015

Ker je bilo na počivališču tako prijetno tiho sva seveda zopet zaspala. Po zajtrku oskrbiva avtodom s svežo vodo in ob 10.30 nadaljujema vožnjo proti Narviku. Čaka naju okrog 900 km dolga pot, zato sva za ta dan strogo odločena, da se ne ustavljava preveč! Spotoma ponovno opazujeva in občudujeva fjorde, jezera in otočke. Okrog 19.00 prečkava polarni krog in zmrzujeva, ko slikava okolico.

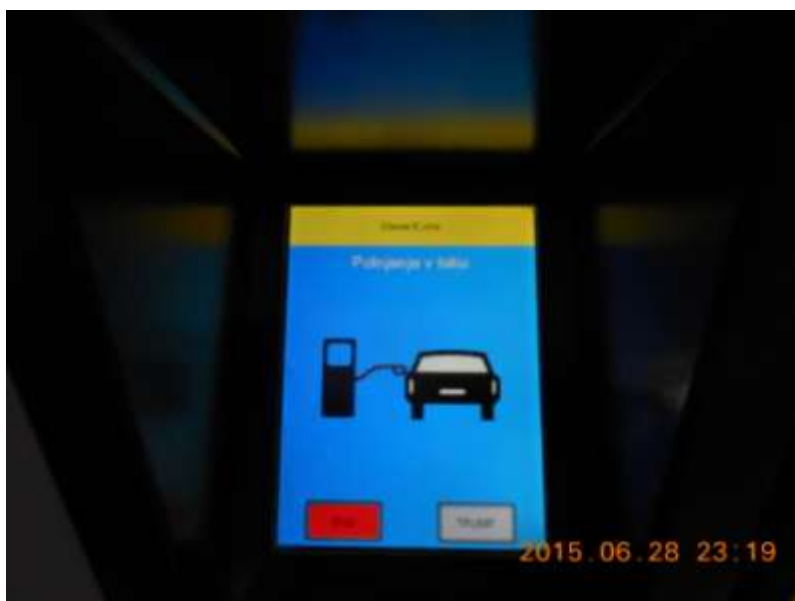

O losih še vedno ne duha ne sluha, midva pa skozi deloma zasneženo pokrajino obraslo z nizkim drevjem nadaljujema pot proti Narviku.

Na eni izmed bencinskih črpalk, ki so večinoma brez zaposlenih (vsaj ponoči) in imajo urejeno kartično plačilo, me potem, ko sem se že »navadila« na norveški jezik, presenetil napis v slovenskem jeziku.

Tik pred trajektom za Narvik opazujeva prekrasno nebo.

Ko pripeljeva do trajekta se ravno vkrcavajo vanj. Kakšno srečo sva imela 😊😞. Po dobre pol ure vožnje ugotavljava, da vožnja nekako predolgo traja. Smola pa taka! Izbrala sva namreč napačni trajekt in tako pristala v Lødingenu (namesto 7,6 km sva se vozila skoraj 24 km). Sicer do Narvika nisva imela po tej poti nič več kilometrov, vendar pa sva zato več časa porabila za trajekt, pa seveda cena je bila zato višja – 273 NOK.

Tisto, da pišem za nekaj dni skupaj pač ni vzdržalo! Sedaj je za nama že prvi delovni dan in tretji dan ko sva že doma, jaz pa bom skušala zapisati dogodke, ki so še naju čakali.

Ob 4 zjutraj se odločiva, da imava za ta dan zadosti vožnje, zato zapeljeva na parkirišče Midt i Troms (S69°08'26.7;V018°35'39.7). Števec kaže 5192 km.

29.6.2015

Okrog 10.00 se skoraj brez ustavljanja zares podava v dir proti Nordkappu. Vreme je muhasto, menjujeta se sonce in dež, ceste na več predelih popravljajo. O losih sva lahko samo sanjala, zato pa sva na veliki planoti opazila polno severnih jelenov oz. njihovih družic.

Pot nadaljujeva po pusti pokrajini, ki pa je kljub temu »posejana« z vikendi.

Ko okrog 21.00 ure zapeljeva v North Cape tunnel, ki je najdaljši podmorski cestni predor na Norveškem, je vreme še vedno oblačno, zato se bojiva, da na Nordkappu ne bova videla vzhoda »polnočnega sonca«. Predor se nahaja na skrajnem severnem delu Norveške in pod ožino Magerøysundet povezuje norveško celino z otokom Magerøya. Predor je dolg 6875 metrov in doseže globino 212 metrov pod morsko gladino.

Ko ob 22.00 parkirava (seveda ta parkirni prostor drago plačaš – 60€ za 24 ur) imava do polnočnega vzhoda sonca še dovolj časa za ogled okolice in muzeja na Nordkappu. Prevozila sva že 5802 km.

Séverni ft (tudi *Nordkapp*) je rt na otoku Magerøya v občini Nordkapp na severu Norveške. Ta strma, 307 metrov visoka pečina se z geografsko lego na 71°10'21"N, 25°47'40"E pogosto obravnava kot najsevernejša točka Evrope.

Rt je zelo obiskan in okrog polnoči je na parkirišču polno avtobusov, avtodomov, koles, motorjev in različnih drugih prevoznih sredstev. Med njimi nama je bil na zanimivejši tale (registracija Luxemburg):

Malo pred polnočjo se na srečo oblaki malenkost razmaknejo in prikaže se sonce. Ker nama, kljub temu da sva toplo oblečena, od mraza in severnega vetra šklepetajo zobje se umakneva v avtodom in vzhod opazujeva od tam.

30.6.2015

Ker pa ne bi bila prava pohodnika in popotnika in ker leži bližnja točka Knivskjellodden še približno 1500 metrov severneje se seveda zjutraj odpraviva po 9 km pešpoti do tja. Ta najsevernejša točka Evrope (če ne šteješ oddaljenih otokov) je bila pravzaprav tudi osrednja točka najinega letošnjega dopusta. Pot vodi po pravi planinski poti, med kamenjem rastejo redke rožice. Opaziva tudi več skupin severnih jelenov, različnih ptic, ostankov živali...

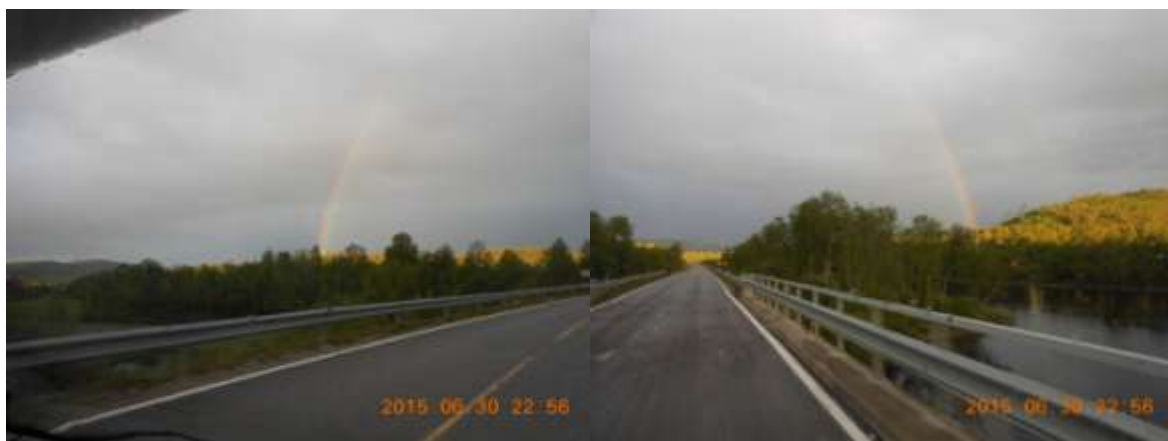
Ko sva torej dosegla skrajno točko najine poti se končno obrneva proti domu, čeprav naju pri tem čaka še kar nekaj kilometrov in prečkanje številnih mej. Še vedno sva na otoku, ko doživiva najino prvo bližnje srečanje s severnimi jeleni (losov še kar ni).

Pa malo zatem, ko se vrneva na celino:

Pa še malenkost kasneje:

Ker je prej deževalo opazujemo lepo mavrico, ki se je raztezala čez celo nebo.

Malenkost pred polnočjo prečkava norveško – finsko mejo. Po lepi, ravni cesti, na kateri skoraj dve uri ne srečava nobenega avta (cca 140 – 150 km) prispeva do najbolj znanega

finskega mesteca Inari, ki leži ob jezeru Inari, ki je največje jezero na Laponskem in tretje največje na Finskem. Površina jezera, je 1.040 km², dolgo je do 80 km, široko pa do 50 km ter doseže največjo globino 92 do 94 m.

Okrog treh zjutraj (kdaj pa) parkirava na počivališču ob jezeru (S68°46'58.1; V027°24'30.4) in se končno odpraviva spat. Prevoženih imava 6203 km.

1.7.2015

Finska, dežela tisočerih jezer, gozdov, polarnega sija, savn, športnikov, arhitektov, glasbe, književnosti, univerz, finskega tanga, igrice Angry Birds, Nokie, Muminov ....

Finci so samosvoji. Znani so po nenavadnih tekmovanjih, kot je svetovno prvenstvo v ubijanju komarjev (zaradi tisočerih jezer imajo kar nekaj težav s komarji), prenašanje žena na ramenih je že skoraj prava športna disciplina, prirejajo svetovno prvenstvo v navideznem igranju kitare ...bolj je tekmovanje nenavadno, bolj je verjetno, da so ga izumili na Finskem.

Ob gozdovih in jezerih zaradi komarjev ne priporočam ustavljanja, saj te v trenutku napadejo. V enem izmed kampov, ko sva se oskrbovala s čisto vodo so me skoraj »izpili«.

Ko se zjutraj zbudiva (okrog 10 ure) se veseliva, saj bova danes obiskala – koga drugega kot Božička. Na parkirišču ob najinem avtodomu se ustavi avtobus poln finskih potnikov, ki si radovedno ogledujejo najini gorski kolesi. To pa verjetno zato, ker kar dve tretjini, večinoma z gozdovi porasle dežele ne dosega 200 metrov nadmorske višine in gorskih koles tako ne potrebujejo. Samo na skrajnem severozahodu sega na Finsko del Skandinavskega gorovja in v njem je tudi 1.324 metrov visoki vrh Haltiatunturi.

Po že skoraj znani ravni, skoraj prazni cesti sva malo pred četrto popoldan prispela do Božičkove vasi, ki se nahaja v bližini mesta Rovaniemi. Mesto, ki leži na robu Arktičnega kroga zaradi svojega geografskega položaja pozna kar osem različnih letnih časov – vsak od njih ima svojo specifično svetlobo, temperature in naravne pojave. Mesto je v obliki rogovja severnega jelena začrtal slavni finski arhitekt Alvar Aalto.

V vasici ponovno prečkava polarni krog. Na žalost je po moje vasica preveč skomercializirana, saj za vsako malenkost kar precej plačaš (za 5 slikic z Božičkom in spletnega dostopa za približno minutko dolgega posnetka srečanja z njim 40€ - absolutno preveč za moj okus). Sicer pa poletje verjetno tudi ni najbolj primeren čas obiska, saj vse zapirajo okrog 16.00 ure ☹️. Malo razočarana po dveh urah nadaljujema z najinim potovanjem. Ob treh zjutraj (skorajda že stalnica, kajne?) se za nočni počitek ustaviva na počivališču ob bencinski črpalki Jyväskylä. Prevoženih imava 7082 km.

2.7.2015

Točno opoldne se po cesti obdani s pisanim cvetjem, gozdovi in zelenimi polji odpeljeva proti Lahtiju, kamor prispeva po malo manj kot triurni vožnji.

Po kratkem postanku in ogledu skakalnic nadaljujeva pot proti Helsinkih, kamor prispeva malo pred osmo zvečer in parkirava na parkirišču ob trajektni liniji za Tallin. Prevozila sva že 7268 km. Po plačilu parkirnine (za 24 ur 26€) in trajekta za Tallin (166€) se malo sprehodiva po bližnji okolici. Mesto si imava namen ogledati zjutraj, saj bova imela do odhoda trajekta ob 22.30 dovolj časa.

Živahna prestolnica Finske leži ob Baltskem morju. Mesto premore nešteto zanimivosti, ogledate si lahko Senatni trg s stolnico, senatom in staro univerzo, živilski in ribji trg, moderne bulvarje, v skalo vklesano cerkev Temppeliaukio, Sibeliusov spomenik, olimpijski stadion, koncertno in kongresno dvorano Finlandio, funkcionalistično železniško postajo ...

Helsinki so največje finsko pristanišče, še vedno poglavitno morsko pristanišče in hkrati najpomembnejše ladjedelniško središče v državi. Morje jih obdaja na treh straneh, vendar sega mesto še daleč v morje, saj je v mestno območje vključenih še nekaj otokov v Finskem zalivu.

Najboljši predvsem domači arhitekti so prispevali k današnjemu videzu mesta, ki mu poetično pravijo tudi "romantična hči Severnega morja".

Bad bad boy:

Zanimivost - vozički potnikov iz Tallina polni alkoholnih in brezalkoholnih pijač:

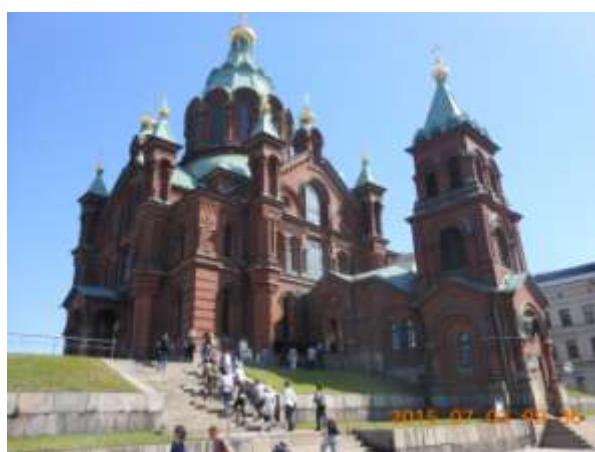

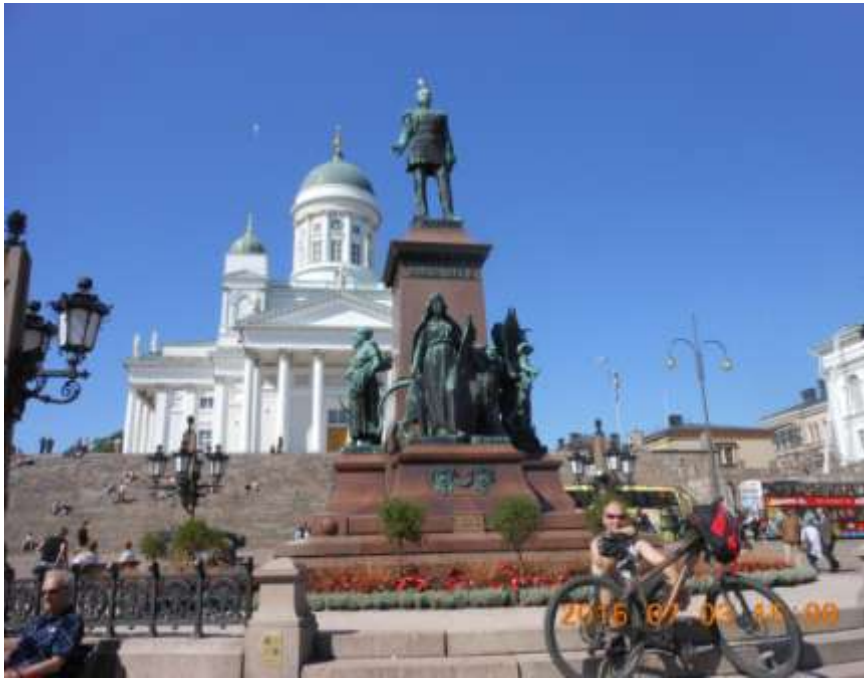
3.7.2015

Zjutraj se odpraviva na raziskovanje Helsinka. Na skoraj vsakem trgu imajo organizirano tržnico, zato lahko najdeš tukaj vse mogoče.

Še nekaj utrinkov mesta:

Najbolj presenetljiv zgled sodobne finske arhitekture je morda Skalna cerkev (Temppeliaukion Kirkko), zasnovala sta jo Timo in Tuomo Suomalainen in so jo dokončali leta 1967. Izvotlili so naravno skalno gmoto, ki se dviga več kot 12 metrov nad cesto, in nastala je skalni jami podobna rotunda, nad katero se pne velikanska bakrena kupole, ki je edini s ceste vidni del stavbe.

Pri tako tesnih stikih z morjem kajpada ne preseneča, da je morska deklica Havis Amanda zaščitno znamenje mesta. Njen bronast kip varuje tržnico (Kauppatori) v južnem pristanišču.

Ko končno okrog osme zvečer prideva do avtodoma ugotoviva, da sva ob nameščanju sončne zaščite za vetrobransko steklo prekrila parkirni listek. Seveda sva zato dobila kazen 60€. Ker nikogar od zaposlenih na parkirišču ta dan ni bilo več v službi, upava – po nasvetu blagajničarke trajektne linije, da bova uspela preko elektronske pošte dokazati, da sva parkirnino plačala in nama bodo kazen stornirali ☹️. Sedaj pa se nama je že mudilo na trajekt, da prevoživa to skoraj 100 km razdaljo Helsinki – Tallin. Trajekt do Tallina vozi dve uri, zato do tja prispeva malo po polnoči in ob enih že parkirava v 4 km oddaljenem Tallin city Campingu (S59.448303; V024.808179) (cena 22€ za 24 ur). Prevoženih 7374 km.

4.7.2015

Estonija leži na severu Evrope, na vzhodni obali Baltiškega morja ter na prehodu iz celinskega v oceansko podnebje. Estonija je majhna država. Površje (45.227km²) je podobno nizozemskemu, medtem ko je število prebivalcev precej manjše v primerjavi z Nizozemsko (1.439.197 ljudi leta 2000). Je pretežno ravninska dežela. Ima številne reke in jezera. Tu in tam so obsežne ledeniške terase, visoke 50 do 70 metrov.

Kar dvakrat se je odcepila od Rusije, prvič leta 1918 in drugič leta 1991. Približno ena četrtnina prebivalcev Estonije je ruskega rodu. Estonščina je zelo podobna finščini, pa povsem drugačna od latvijščine in litvanščine.

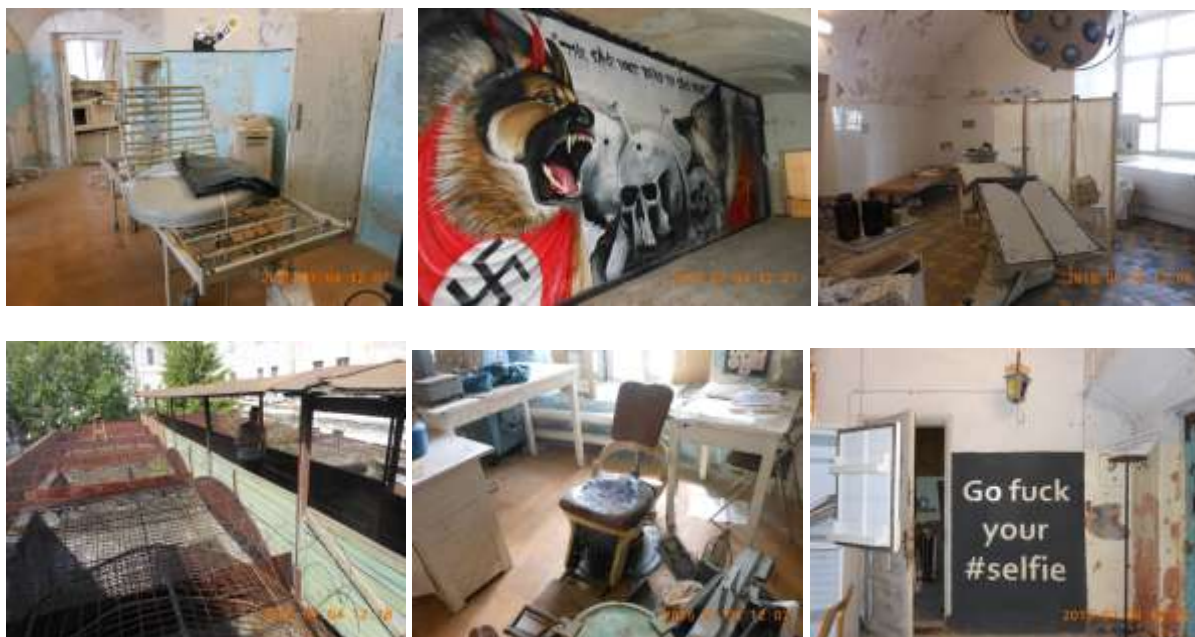
Ker si na potovanjih večinoma ogledava vsaj prestolnice držav v katerih se nahajava, se ta dan odpraviva na ogled enega najboljše ohranjenih srednjeveških mest v Evropi - Tallina, ki je glavno mesto in glavno morsko pristanišče Estonije. Leži ob estonski severni obali v Finskem

zalivu južno od Helsinkov. Kot pomembno pristanišče med Rusijo in Skandinavijo, je mesto v času severnih križarskih pohodov postalo tarča širitve tevtonskih vitezov in danskega kraljestva.

Aha! Očitno Finci tukaj kupujejo vse tiste zaloge alkohola!

Nekaj detajlov iz Patarei Vangla muzeja (vstopnina 3€), ki je bil včasih baje politični zapor, pa tudi psihiatrična ustanova. Seveda ne morem brez svoje profesije, zato je nekaj slik »zdravstveno« obarvanih.

Talin, prestolnica Estonije, očara z vihravo mešanico srednjeveškega in modernega. Staro mestno jedro Tallina upravičeno imenujejo biser srednjega veka. Spada med redka mesta, ki so še vedno obdana z dobro ohranjenim mestnim obzidjem. Nekoč ga je obdajalo mogočno obzidje s 66 stolpi.

Park ob obzidju mi je do tega trenutka (na tokratnem dopustu) najlepše tematsko urejen. V vsakem izmed stolpov je bila organizirana kakšna razstava.

Na vzpetini nad Tallinom je utrdba Tompea. Na osrednjem mestu kraljuje pravoslavna cerkev Aleksandra Nevskega. Cerkev je zgrajena v obdobju rusifikacije med 1894 in 1900 na mestu kjer naj bi bil pokopan Estonski narodni junak Kalevipoeg. Leta 1924 je bila cerkev na seznamu za rušenje. K sreči zato ni bilo nikoli denarja.

Nasproti katedrale vidimo grad, prvotno iz 13. stoletja, kjer danes domujeta vlada in parlament.

Raekoja plats, osrednji trg pred mestno hišo, je že od 11. stoletja dalje srce Tallina, danes predvsem zaradi mavrične ponudbe lokalov in restavracij ter pestrega kulturnega dogajanja.

Ne vem ali so imeli Estonci to soboto manijo dekliščin in fantovščin, saj sva videla kar nekaj skupin bodočih mož in žena. Na tej sliki "kandidat za moža - ženin" v ozki uličici mimoidočim ženskam nudi brezplačno masažo vratu (tudi sama sem je bila deležna :)).

Še nekaj slikic kar tako:

Po tem, ko sva si pred manjšo prijetno picerijo privoščila kosilo/večerjo se v kamp vrneva malo pred deveto zvečer. Ker še ni bilo tako pozno, sva nameravala še na festival piva, ki je bil organiziran v bližini kampinga. Ker pa se mi je zdela vstopnina 20€ na osebo absolutno previsoka - predvsem zato, ker Ivek piva sploh ne pije, sva se pred vhodom obrnila in se odpravila k počitku.

5.7.2015

Zjutraj opraviva obvezno oskrbo avtodoma in si pravzaprav prvič malo natančneje ogledava kamping, saj prejšnji dan za to ni bilo časa. Sam kamping prostor je preprosto opremljen, ima pa vso potrebno infrastrukturo (elektriko, vodo). Izpustu fekalij pa je namenjen sod nameščen ob robu kampinga. Prostor sanitarij (z zelo visokimi stropi) so čisti, tuši so razmejeni samo z zavesami, prvič pa sem v kanem izmed kampov opazila, da imajo tudi delujočo savno (sem jo za kakšnih 10 minut tudi izkoristila 😊). Med sprehodom po kampu, ki se nahaja pred nekakšno nekdanjo športno dvorano (sprejme cca 30 avtodomov) opazim prvi avtodom s slovensko registracijo, ki sva ga do tega dneva videla. Družina iz Slovenske Bistrice, ki je pripeljala iz smeri Latvije se ravno odpravlja na Finsko zato si izmenjamo nekaj informacij.

Takšen pa bo najin, ko bo zrasel 😊😊😊!

Ob 9. uri se podava naprej v najino pustolovščino proti latvijskem glavnemu mestu Riga.

Zadnja bencinska črpalka pred latvijsko mejo. Možakar z latvijsko avtomobilsko registracijo verjetno tanka za celo vas ali ulico, saj ima na prikolici več kant in spisek. Očiten dokaz med - sosedske pomoči 😊.

República Látvija je republika v severovzhodni Evropi. Na zahodu meji na Baltsko morje, zato je skupaj z Estonijo, na katero meji na severu, in Litvo, na katero meji na jugu, znana kot ena od treh baltskih držav. Na vzhodu meji na Rusijo in Belorusijo. Latvijo prekrivajo nizke ravnine in valovita hribovja. Kar 44,3 % njene površine pokrivajo gozdovi. Povprečna nadmorska višina latvijskega ozemlja je 87 m, najvišja točka pa je Gaiziņkalns (311,6 m). Najdaljša reka, ki teče samo na ozemlju Latvije, je Gauja (452 km), najdaljša reka, ki teče čez državo, pa je Daugava (1005 km, od tega 352 km po Latviji). (Wikipedija)

Za kosilo sva si privoščila lososa in marinirane ribe (bile so zelo dobre, njami) v prijetni kmečki gostilni na prostem, kjer se vidi, da morajo imeti dobro hrano, saj so bile vse mize zasedene. Cena za dve kosili skupaj s pijačo pa je bila zelo nizka (10€).

Nameravala sva sicer parkirati v City parkingu Riga (Kipsalas lela 8), vendar pa sva na koncu ob 21. uri parkirala pred trgovino na Vienibas gatve 144 (S 56.91088°; V 024.08602°). Skupno sva sedaj imela prevoženih 7716 km.

6.7.2015

Malo pred 10. uro sva se s kolesi podala na cca 7 km razdaljo do starega mestnega predela Rige. Riga, glavno mesto Latvije, je največje baltsko mesto in geografsko središče Baltika.

Spodnje slikice so vse kar mi je ostalo od tega dne, ker sem jih očitno pozabila prenesti na računalnik, tako da nama je zginilo kar 182 posnetkov najinega skoraj 10 urnega ogledovanja znamenitosti Rige.

Treba ponoviti!!!!!!!!!!

Med vračanjem proti avtodomu naju je kar močno zalivalo, zato sva komaj čakala, da prikolesariva do njega.

Ob 19.30 nadaljujema pot proti Litvi. Ker sva že v bližini se odločiva za obisk geo centra Evrope, ki je cca. 30 km oddaljen od litvijskega glavnega mesta Vilne. Po do sedaj prevoženih 8015 km do središča prispeva ob enih zjutraj in parkirava na majhnem parkirišču v bližini.

7.7.2015

Zjutraj se sprehodiva po geografskem središču Evrope, katerega so izračunali leta 1989 izračunal, da se nahaja 24 kilometrov severno od litovske prestolnice Vilne, pri vasi Purnuškes. Pri svojih izračunih so geografi iz francoskega nacionalnega geografskega inštituta zhajali iz naslednjih skrajnih mejnih točk stare celine: na severu norveško otočje Spitsbergov v Arktičnem morju, na vzhodu rusko pogorje Urala, na jugu španske Kanarske otoke pred afriško obalo in na zahodu portugalske Azore v Atlantiku. Upoštevali so tudi preostale mejne koordinate in izpustili le ruski arktični otok Nova dežela in sredozemsko Malto.

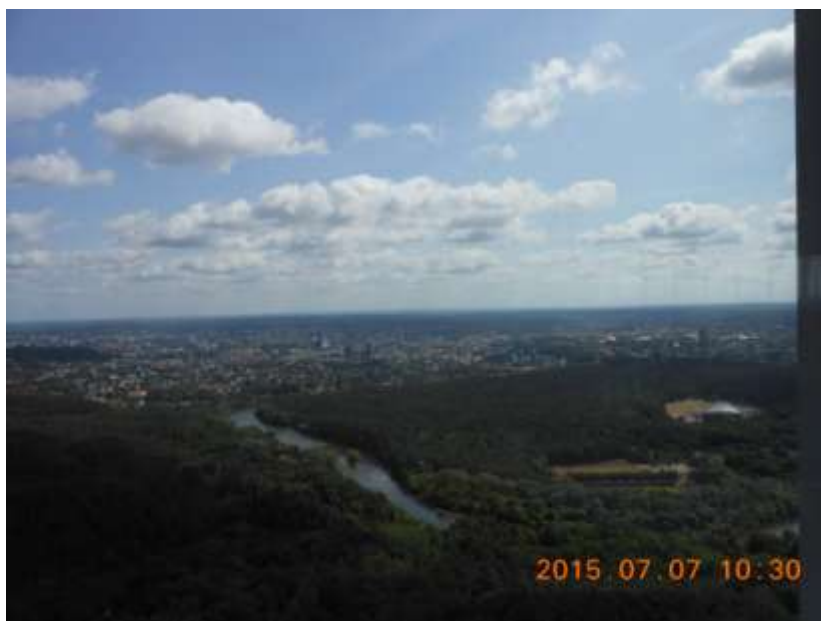
Malo se pofotkama, Ivek organizira polžje dirke in se malo pred 7.30 odpraviva proti Vilni.

Vilna je glavno mesto Litve. Mesto je kulturno, znanstveno, politično, administrativno in ekonomsko središče Litve. Ni točnih podatkov, kdaj je bila ustanovljena Vilna, prvič jo je omenil in označil kot prestolnico knez Gediminas v svojem pismu leta 1232. S pismom je knez vabil Nemce in Jude, da bi se preselili v Vilno. Zgodovinarji menijo, da je izvor imena Vilna je povezan z imenom reke Vilnelė, ki teče skozi mesto. Vendar je še vedno uganka, ali je mesto poimenovano po reki ali obratno. Arhitekturno gledano je staro mesto zelo slikovito, saj vsebuje veliko zgradb različnih stilov, to pa predvsem zato, ker je bila Vilna stičišče različnih kultur, kamor so prihajali tujci in prispevali k razvoju mesta.

Malo pred 9 zjutraj sva po 8043 prevoženih kilometrov že nameščena v City parkingu Vilna. Po okrepčilu in zajtrku se odpraviva na raziskovanje mesta. Najprej si ga ogledava iz bližnjega razglednega stolpa v katerem je v vrtljivi kupoli tudi restavracija.

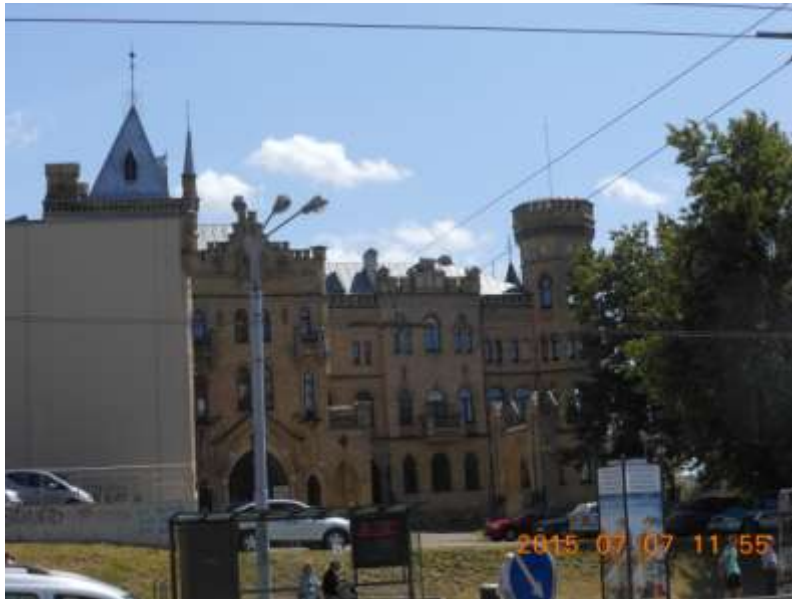

Na poti v starejši predel mesta ujameva v kader nekaj zanimivosti:

Zanimiv način zasaditve balkonskih rož. Če imate odslužene kavbojke se priporočam 😊!

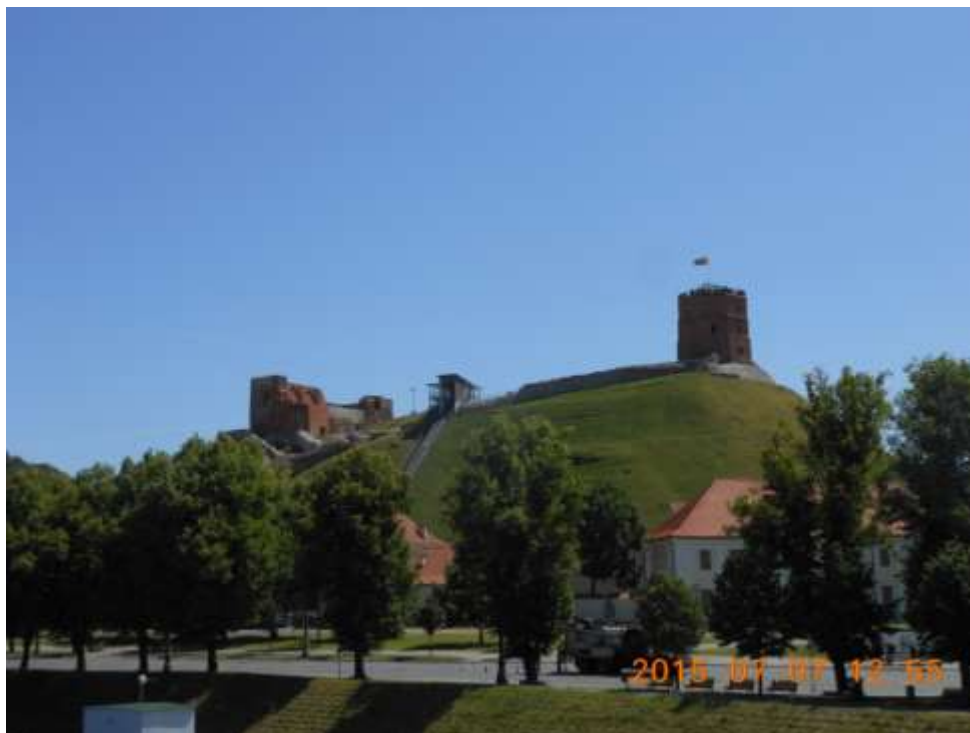

Zagotovo ni Litovca, ki ne bi poznal legende o ustanovitvi Vilne. Legenda pravi, da je šel nekoč litovski knez Gediminas na lov, ko pa je prišla noč, se je odločil, da bo prespal v gozdu.

Toda sanjal je zelo čudne stvari, da stoji na griču velik kovinski volk, ki zelo glasno tuli. Gediminas se je zbudil ves nemiren in začuden, ker ni vedel, kaj bi lahko pomenile sanje, zato je prosil poganškega duhovnika Lizdeiko, da ta mu pojasni in razloži pomen sanj.

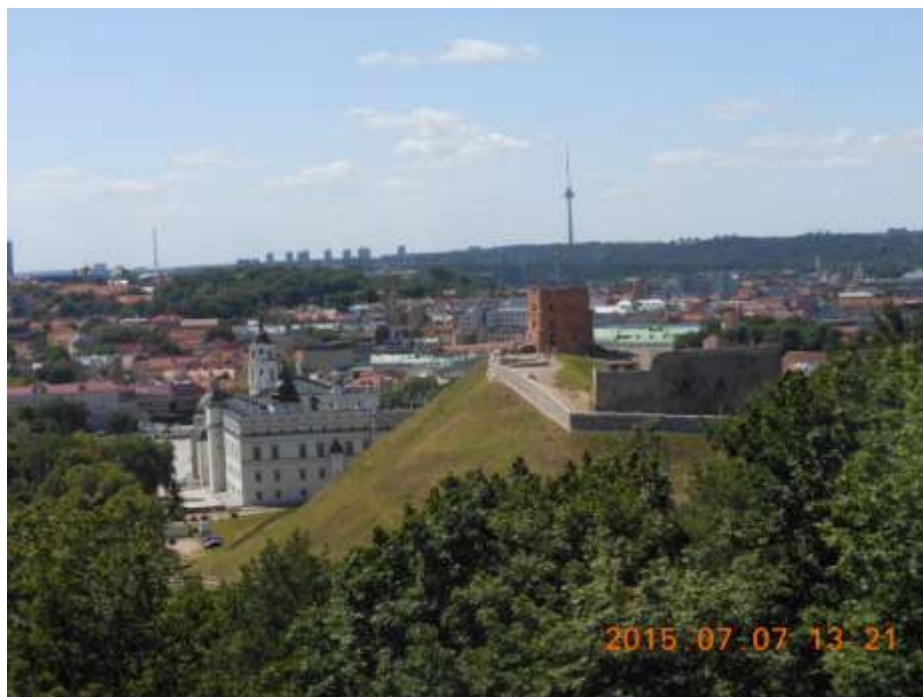
Lizdeika je rekel, da bo na tem prostoru, kjer je spal Gediminas zgrajeno mesto, o katerem bodo izvedeli vsi. Jekleni volk naj bi pomenil grad, ki naj bi ga zgradil vojvoda.

Po tistem dogodku so iz zemlje naredili grič, na griču pa so zgradili grad. Okoli gradu na sotočju dveh rek Neris in Vilnelė pa se je razširilo mesto Vilna.

Na hribu Treh križev, prvotno znanem kot žalostni grič, v Kalnai parku stoji pomemben spomenik Vilne posvečen sedmim fračiškanskim menihom, ki bi jih naj po legendi obglavili na vrhu tega griča.

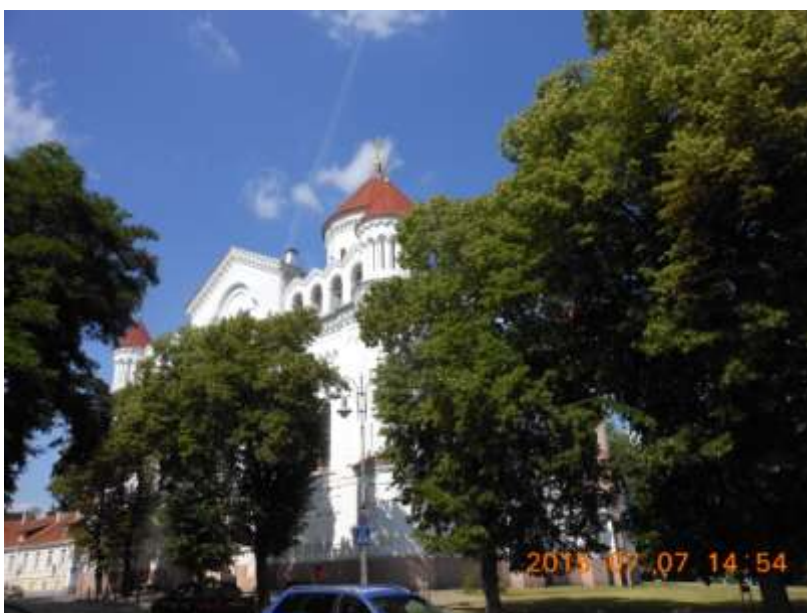
Stolp in grad Gediminas sta pomembna državna in zgodovinska simbola mesta Vilna in Litve same. Prve lesene utrdbe so bile zgrajene v času vladavine velikega vojvode Litve, Gediminasa.

Z vrha griča sva se s kolesi spuščala po zares adrenalinski gozdni poti:

Vodnjak v berdandinskem parku:

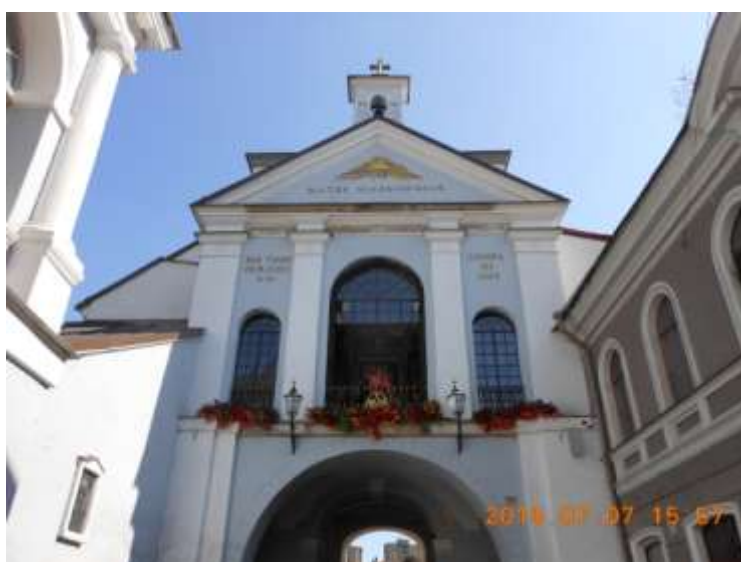

Poklepetala sva z mestnimi obrekljivkami ☺:

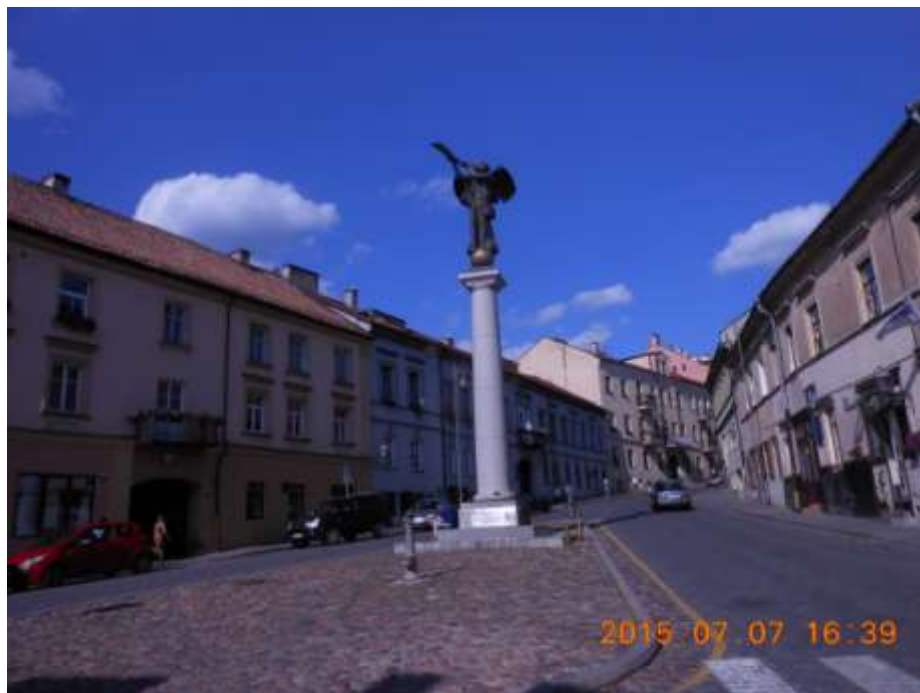
V začetku 16. stoletja je bila Vilna, kot marsikatero mesto v Evropi, zaščiten z obzidjem s petimi mestnimi vrati. Do danes so se ohranila le južna vrata Aušros vartai (vrata zore). Vrata so znana zaradi slike Blagoslovljene Device Marije. Blizu vrat se nahaja renesančna utrdba.

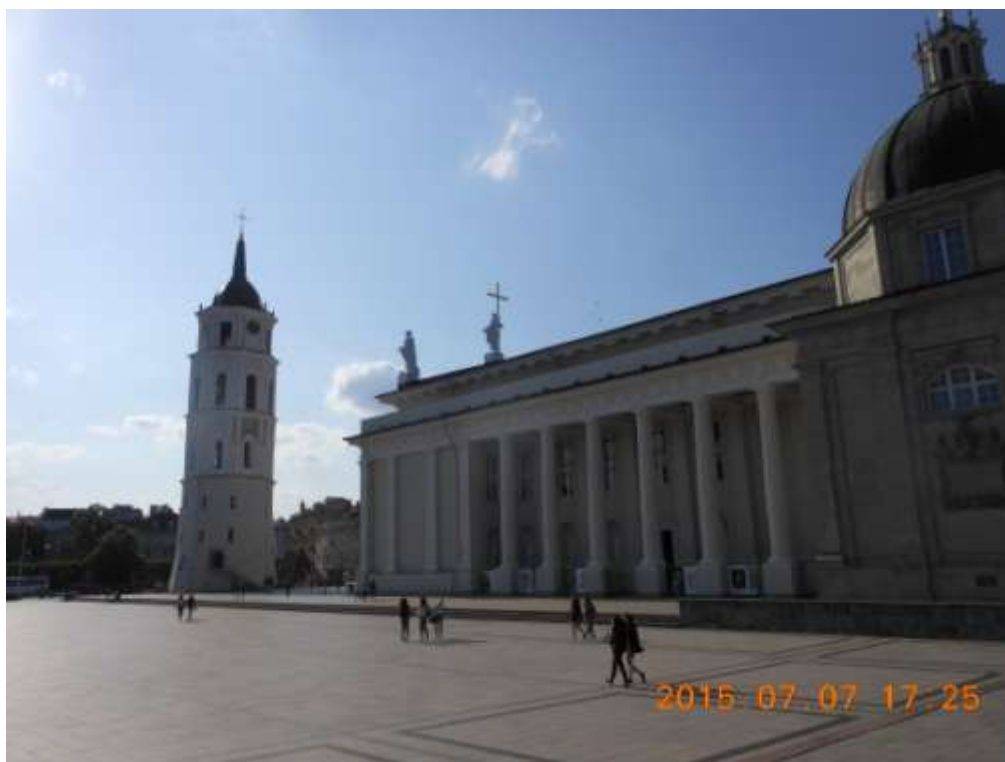

Mestna hiša:

Poleg stavb, je kot posebnost Vilne treba omeniti tudi Republiko Užupis, predel mesta, ki je star približno štiristo let. Nekdaj je bil litovski Užupis znan po mlinarstvu in bordelih, ampak je kasneje postal najrevnejši predel mesta. Danes Užupis velja za najprestižnejšo četrt, pa tudi za dom umetnikov. Znan je po skulpturi angela na trgu. Leta 1997 so umetniki razglasili neodvisnost in ustanovili samostojno državo, ki ima celo svojo lastno ustavo, predsednika in policijo.

V samem centru starega mesta na odprtem trgu stoji katedrala sv. Stanislava in sv. Vladislava. Katedralo so večkrat obnavljali zaradi požarov in z vsakim obnavljanjem so arhitekturo prilagajali modernim časom, vendar je še vedno ohranjena stroga klasicistična podoba. Zraven katedrale stoji velik zvonik.

Na poti proti avtodому se ustaviva v prijetni restavraciji na prostem blizu stadiona. V okolici je postavljenih veliko lesenih skulptur. Hrana je sicer bila odlična, vendar pa je bila postrežba katastrofa, pa ne toliko zaradi odnosa, ampak zaradi hitrosti – Ivek je namreč svoje kosilo/večerjo že pojedel, ko še je jaz sploh nisem dobila ☹.

Še posnetek »nočnega« kampa in razglednega stolpa:

8.7.2015

Po jutranjem ogledu kampa in oskrbi avtodoma ob 10.30 kreneva naprej po najini poti proti Varšavi.

Med potjo se za okrepčilo ustaviva v prijetnem manjšem kraju z lepim parkom.

Ker slepo zaupava garminu se naenkrat znajdeva pred belorusko mejo, za prečkanje katere pa nimava vizuma (priznam, da se pred tem nisem pozanimala ali ga sploh potrebujeva). Prijazen carinik naju napoti k najbližjem cca 45 km oddaljenem litovsko – poljskem mejnem prehodu.

Po končno uspešnem vstopu na Poljsko naju kmalu ustavi prva prometna policija. O, groza! Kmalu – po 10 minutnem iskanju prometnega dovoljenja ugotoviva, da sva le tega pozabila doma! Na srečo imava zraven vsaj zavarovalno polico iz katere je razvidno lastništvo avtodoma in ostale dokumente. Ni bilo kazni 😊!

Ob deveti uri zvečer po skupno prevoženih 8538 km parkirava cca 6 km izven starega mestnega jedra Varšave pred velikim nakupovalnim centrom Targowek, Ul.Glebocka (S 52.30082; V 021.05567).

9.7.2015

Varšava je ena izmed najhitreje razvijajočih se prestolnic v Evropi. Pohvali se lahko z mešanico novih in starih arhitekturnih stilov.

Sedanja poljska prestolnica ponuja tako vrhunsko obnovljene stare zgradbe kot veliko sodobnega in modernega.

Ogled starega mestnega jedra (Stare Miasto) sva seveda pričela na Grajskem trgu, kjer nas pričaka kip kralja Sigismunda III, vladarja, ki je sedež glavnega mesta Poljske prenesel iz Krakova v Varšavo. Predel starega mesta je bil med II. svetovno vojno skoraj v celoti porušen.

Najstarejši in najvišji necerkveni spomenik v Varšavi je bil zgrajen 1644 leta v čast vladarja, ki je 1596. leta premestil prestolnico iz Krakova v Varšavo. Spomenik je visok 22 metrov. Kip kralja Sigmunda je visok 275 centimetrov. Kralj v eni roki drži meč, ki simbolizira hrabrost, v drugi roki križ, ki predstavlja njegovo predanost borbi proti zlu.

Druga in verjetno največja znamenitost trga je Kraljevi dvorec, ki je bil popolnoma uničen ob koncu II. svetovne vojne, obnovljen pa v 70. letih prejšnjega stoletja.

Trdnjavski kompleks Barbakan - ena največjih turističnih atrakcij Varšave. V notranjosti stolpov si lahko ogledate makete in slike nekdanjega obzidja. Vstopnina 2PLZ (pravzaprav skoraj zastonj), vendar pa sva imela še to srečo, da so ravno ta dan praznovali nekakšno obletnico in nikjer niso pobirali vstopnine (kakšna srečkota ☺).

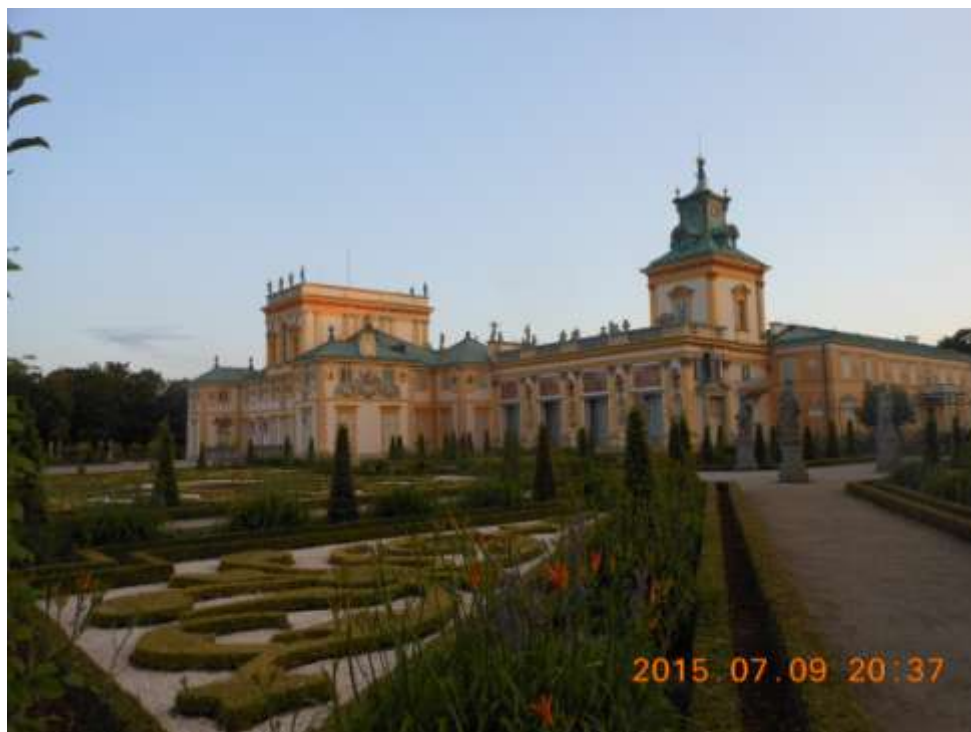
Park Lazienki: Vrt in pripadajoče stavbe je zgradil kralj Stanislaw August Poniatowski v drugi polovici osemnajstega stoletja. Park obsega neoklasično palačo na vodi (Lazienki Palace), ki je obdana z veličastnimi vrtovi, kanali in ribniki.

Palača u Wilanówu

Palača iz 17. stoletja je bila letna rezidenca kralja Ivana III. Sobjeskega. Danes je ta palača najimpresivnejši primer barokne gradnje na Poljskem. Okrog palače se nahaja čudovit vrt z velikim številom skulptur in fontan.

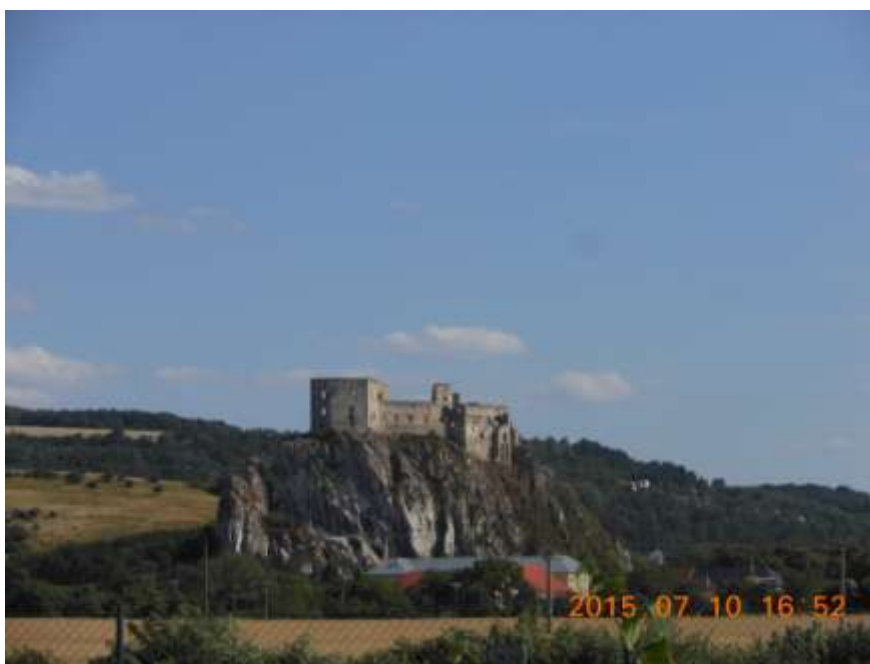

Po skoraj celodnevem ogledu mesta se ob 22.00 odpraviva iz Varšave proti Bratislavi. Ker sem že nestrpna in komaj čakam, da pridem domov (tako kot vsako leto, ko se obrneva v smeri proti domu) voziva do 4 zjutraj, ko parkirava na manjši bencinski črpalki v kraju Myslenice (S 49.86601, V 019.90945) . Prevozila sva skupaj 8884 km.

10.7.2015

Ob 10.30 nadaljujema pot proti Bratislavi. Na Poljskem se ustaviva samo še za kosilo v eni izmed gostiln, kjer si privoščiva zelo okusno kosilo. Tako sva porabila še zadnje poljske zlote. Malo pred poldrugo uro popoldan prevoziva poljsko slovaško mejo. Med potjo narediva še nekaj slikic (se vidi, da občutno manj kot v začetku, ker se nama je že mudilo domov).

Po skupno prevoženih 9560 km in 24. dneh potovanja malenkost pred polnočjo parkirava pred domom. Za vse te kilometre sva porabila skupno 995 litrov nafte, kar naju je stalo skupno 1250 €.

Moj dolg glede potopisa je zdaj izpolnjen, vendar pa je sedaj že polovica januarja, tako da bom skoraj lahko pričela s pisanjem letošnjega ☺ ☹!

In vtisi? Zelo lepo potovanje, vendar pa tudi precej naporno, pa tudi malce hladno, zato sva že po poti domov razmišljava o naslednjem dopustu. Najverjetneje naju bo pot peljala nekam na jug, razmišljava o Grčiji...